

hradu nákladu na věc učiněného, pokud se týče na náhradu škody a na přiměřenou náhradu za užívání věci, — i tehdy, když tyto nároky nebyly stranami ve sporu vůbec vzneseny a řádně uplatněny. Vždyť i ve sporu o vrácení věcí prodaných na splátky platí — až na výjimku stanovenou v § 6 splátk. zák. — zásada projednací, podle níž jest zůstaveno stranám, by samy určily rozsah sporu, by zejména uvedly vše, co opodstatňuje nebo podporuje jejich vzájemné nároky nebo námitky proti nárokům, a by takto poskytly soudu skutkový a průvodní materiál jako základ jeho rozsudku. Pro názor odvolacího soudu nelze zejména nic vytěžiti z ustanovení prvního odstavce § 8 zákona č. 70/1896 ř. zák., neboť tam byla, an v době vydání zákona byl v účinnosti ještě Josefský soudní řád, upravující zákonná pravidla průvodní, stanovena jen zásada volného hodnocení důkazů soudem, platná nyní vůbec podle § 272 c. ř. s. V souzeném sporu namítala žalovaná v řízení v první stolici jen, že žaloba o vydání nabytku jest předčasná proto, že veškeré povinnosti co do splátek byly řádně dodrženy a že nedoplatek zálohy byl zadržěn pro vadnost nabytku — nečinila však proti žalobci nároky na vzájemné plnění z ruky do ruky, nežádala na něm, by jí vrátil zapravené splátky, ani netvrdila, že na koupené věci učinila náklad. Na druhé straně ani žalobce neuplatňoval ve sporu nároky na náhradu škody a na náhradu za užívání věci žalovanou, nýbrž se domáhal jen vydání věcí na základě svého vlastnického práva, jež si k nim vyhradil. Soud první stolice neměl tudíž příčiny, by se sám od sebe obíral vzájemnými nároky, jichž se strany samy nedomáhaly, omezivše se jen na jednání o žalobcově nároku na vydání věci. Není povinností soudu, by se z úřadu staral o zájem žalované na vrácení zapravených splátek, naopak jest ponecháno její úvaze, chce-li takový nárok uplatňovati čili nic. Vždyť příčina, proč by žalovaná strana nechtěla tak učiniti, může býti na příklad i v tom, že by náhrada za užívání nebo za poškození věci převyšovala zapravené splátky. Uplatňovala-li žalovaná teprve v odvolání, že jest žalobce povinen, by jí vrátil splátku 400 Kč podle § 2 odst. 1 zákona č. 70/1896 ř. z., ač o to v řízení před procesním soudem vůbec nežádala a nárok na toto vzájemné plnění svým přednesem v první stolici neopodstatnila, šlo podle § 482 první odstavce c. ř. s. o nedovolenou novotu, proti níž se žalobce v odvolacím sdělení ohradil a k níž odvolací soud neměl přihlížeti. Zrušovací usnesení odvolacího soudu spočívá tedy na nesprávném právním posouzení věci. Pro rozhodnutí sporu není třeba zjišťovati výši a oprávněnost vzájemných nároků v první stolici stranami neuplatňovaných, takže ke zrušení rozsudku prvního soudu a k nařízení nového jednání v první stolici není důvodu.

Čís. 11813.

Jen rozhodčí mzdový soud podle § 13 zákona ze dne 10. dubna 1930, č. 45 sb. z. a n., jest oprávněn rozhodovati o tom, zda kolektivní smlouva platí jen pro určitý obvod.

(Rozh. ze dne 30. června 1932, R II 243/32.)

Žalobce, zedník, domáhal se na žalovaném staviteli ve Vítkově zaplacení mzdy. Žalovaný vznesl mezitímní určovací návrh, by bylo uznáno právem, že mzdová smlouva ze dne 15. dubna 1929 s dodatkem ze dne 12. června 1931 neplatí pro strany rozepře a že tudíž nedošlo ke kolektivní smlouvě vížící strany. Procesní soud prvního stolu v Praze vyhověl mezitímnímu určovacímu návrhu žalovaného a vyslovil, že po pravomoci výroku o mezitímním určovacím návrhu nabude účinnosti konečný rozsudek v ten rozum, že se žaloba o zaplacení mzdy zamítá. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením, odmítl mezitímní určovací návrh žalovaného a uložil procesnímu soudu, by vyčkaje pravomoci, dále ve věci jednal.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Odvolací soud správně vyslovil, že rozhodovati o předmětu mezitímního určovacího návrhu náleží k výlučné příslušnosti rozhodčího soudu mzdového podle hlavy druhé zákona o stavebním ruchu ze dne 10. dubna 1930 čís. 45 sb. z. a n. Mezitímní určovací návrh, o nějž tu jde, čelí totiž v podstatě k tomu, by byla kolektivní smlouva ze dne 15. dubna 1929 s dodatkem ze dne 12. června 1931 vyložena řádným soudem tak, že platí jen pro soudní okres Opavský, nikoli pro celý politický okres Opavský, a že v důsledku toho neplatí pro strany rozepře, které nejsou v soudním okrese Opavském, nýbrž Vítkovském. Jde tu tedy ve skutečnosti o výklad kolektivní smlouvy pracovní. Podle § 13 odst. 1. zákona ze dne 10. dubna 1930, čís. 45 sb. z. a n. jest však jen rozhodčí soud mzdový povolán k tomu, by vykládal kolektivní smlouvy tohoto druhu, a byla právě sporná otázka tohoto výkladu již rozřešena nálezem rozhodčího soudu mzdového v Brně ze dne 1. října 1931. Tento rozhodčí soud rozhodoval v této otázce v mezích své působnosti, jeho náleze jest konečný (§ 23 odst. 2. zákona) a žalovaný není oprávněn domáhati se před řádnými soudy, by o téže otázce rozhodly znova a jinak. Podrobně to bylo vyloženo již v rozhodnutí čís. 5746 sb. n. s., na něž se stěžovatel pro stručnost odkazuje. Ono rozhodnutí má sice na zřeteli ustanovení § 16 dřívějšího zákona ze dne 25. ledna 1923, čís. 35 sb. z. a n., ale jeho důvody se hodí i pro nynější dobu, protože předpisy o příslušnosti rozhodčích soudů mzdových pro úpravu pracovního a služebního poměru v živnostech stavebních byly bez podstatné změny převzaty i do pozdějších zákonů o stavebním ruchu, zejména i do nyní platného zákona ze dne 10. dubna 1930, čís. 45 sb. z. a n. (§ 13 odst. 1), který tu přichází v úvahu. Dodati jest, že v § 24 zákona čís. 45/1930 sb. z. a n. bylo dále stanoveno, že náleze rozhodčího soudu mzdového nahrazuje nebo doplňuje kolektivní smlouvu a zavazuje všechny zúčastněné zaměstnavatele a zaměstnance, nebyly-li zvlášť smlouveny odlišné podmínky pro ně příznivější. Z toho plyne, že žalovaný není oprávněn, by se mezitímním určovacím návrhem domáhal u řádného soudu určení, že kolektivní smlouva ze dne 15. dubna 1929 s dodatkem ze dne 12. června 1931 nemá platnost pro strany rozepře z důvodu jím uvedeného, neboť jednak rozhodovati o této otázce nespadá do příslušnosti řádných

soudů, jednak bylo o ní již konečně rozhodnuto nálezem povolaného rozhodčího soudu mzdového. Jednání a rozhodnutí prvního soudu o mezitímním návrhu určovacím bylo podle § 477, čís. 3 c. ř. s. zmatečné a odvolací soud tento mezitímni návrh právem odmítl.

Čís. 11814.

Zákaz zcizení a zavazení vymožený jako prozatímní opatření podle § 382 čís. 6 ex. ř. nebrání exekučnímu zatížení nemovitosti ve prospěch třetích osob.

(Rozh. ze dne 30. června 1932, R II 252/32.)

Soud první stolice zamítl návrh na povolení vnučené dražby nemovitosti k vydobytí peněžité pohledávky proto, že zástavní práva vymáhajícího věřitele pro vymáhané pohledávky byla na nemovitosti vložena teprve po poznámce zákazu zcizení a zabřemenění, kterou si vymohla Antonie M-ová. Rekursní soud povolil exekuci vnučenou dražbou nemovitosti. Důvody: Soud první stolice přehlédl, že poznámka zákazu zcizení a zabřemenění nemovitosti byla žadatelce M-ové, nynější vlastníci nemovitosti, povolena jako prozatímní opatření podle § 381 a násl. ex. ř., kteréž působí proti třetím osobám jen omezeně v hranicích ustanovení § 384 třetí odstavec ex. ř., totiž, že knihovní jednání předsevzatá třetími osobami po takovém zápisu prozatímního opatření nemají účinnosti proti ohrožené straně jen tehdy, byla-li učiněna proti zákazu odpůrcem ohrožené strany dobrovolným jednáním, tedy smlouvou odpůrce s třetí osobou, nikoli však i jednáním, jež provede třetí osoba vnučeným zřízením zástavního práva na základě soudního výroku, jakž jest tomu v projednávaném případě. Povoláním prozatímního opatření nenabývá ohrožená strana ani práva vlastnického, ani nároku, že by každé knihovní jednání po zápisu zákazu bylo bezúčinné a podle jasného doslovu § 384 ex. ř. lze nabýti v době mezi zápisem prozatímního opatření a po případě později práva, v jehož prospěch prozatímní opatření bylo povoleno, knihovních práv, zejména tedy zástavní práva, jehož nabytí vymáhající věřitel pro své pohledávky nehledíc k tomu, že se toto jeho nabytí stalo usnesením, jež vešlo v moc práva. Byl proto oprávněn žádati nyní za exekuci vnučenou dražbou pro tyto své pohledávky i proti dřívějšímu vlastníku i proti nynější vlastníci nemovitosti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatel má mylně za to, že zákaz zcizení a zavazení vymožený jako prozatímní opatření podle § 382 čís. 6 ex. ř. brání i exekuci třetích osob (exekučnímu zatížení). Opak plyne zřejmě z § 384 třetí odstavec ex. ř., kde se mluví o účinnosti knihovních zápisů podle dobrovolného opatření odpůrce. Není správným stěžovatelův názor, že toto ustanovení zákona má jen ten význam, že se uznávají případné další zápisy. Na-